

kunde jo nok indeholde adskillig Opfordring til at komme ind paa en Fortsættelse af Ordskiftet ved 2den Behandling. Jeg skal imidlertid ikke give efter for Fristelsen i saa Henseende og for mit Vedkommende afholde mig fra enhver som helst Udtalelse om Sagens Kærne, idet jeg tror, at jeg kan henvise til, hvad jeg har gjort gældende ved 2den Behandling. Men forinden vi gaa til Afstemning, har jeg ønsket at gøre nogle enkelte Bemærkninger. Jeg vilde sætte Pris paa, at den foreliggende Sag maatte blive fremmet og ført til Ende saa snart som muligt. Jeg tror, at de Forhold, der finde Sted her i Kjøbenhavn, ere saa uregelmæssige, at det er nødvendigt at komme en Vej ud af Sagen jo før jo hellere, og for saa vidt maatte det jo ligge nær, at jeg stemte for Lovforslagets Overgang til det andet Ting. Jeg kan endvidere bemærke, at jeg har den Tro, at Flertallet her i Salen vil blive stiftet med Hensyn til dets Forventning om, at Lovforslaget skulde gaa igennem i det andet Ting. Jeg ved nok, at man har Formodninger i saa Henseende, men, som sagt, min Tro gaar nu i modsat Retning. Jeg tror, at Folketinget fremdeles vil holde sig paa det Standpunkt, som man der har gjort gældende i mange Aar, og som nu, for saa vidt Grundlaget angaar, falder sammen med Regeringens seneste Forslag. Hvis jeg altsaa har Ret i denne Betragtning, var der jo heller ikke noget i Vejen for, at jeg kunde stemme for Lovforslagets Overgang til det andet Ting, men da Forslaget, som det nu er vedtaget, foreligger som et Kompromis, udgiver sig for et Kompromis, saa finder jeg det rigtigt under Hensyn hertil og under Hensyn til den politiske Situation i det hele taget, at forudsætte Muligheden af, at det dog kunde blive gennemført i det andet Ting, og for saa vidt dette maatte være Tilfældet, maa jeg sige, at jeg for mit Vedkommende ikke vil have nogen som helst Del deri, og jeg finder det derfor rigtigst at stemme mod Overgangen til det andet Ting.

H. Chr. Hansen: Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) udtalte, at man under 2den Behandling fra alle Sider havde udtalt, at man indrømmede, at Kjøbenhavn og Frederiksberg vare forurettede ved dette Forslag. Jeg tror, det er en Misforstaaelse af den nævnte Landstingsmand. Det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen), der udtalte sig meget udførligt om denne Sag, og til hvem jeg, som jeg begyndte med at sige, sluttede mig, fremhævede udtrykkelig, at forskellige

andre Storbyer i andre Lande havde en forholdsvis langt svagere Repræsentation i den lovgivende Repræsentation, end Kjøbenhavn baade kunde og vilde faa nu. Det er altsaa en Misforstaaelse, naar den ærede Landstingsmand paastod, at man fra alle Sider havde udtalt en Erkendelse i den Retning, som han paastod, og det er det, jeg for mit Vedkommende vilde protestere imod.

Det. Hansen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Landstingsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

Det. Hansen: Det, jeg klagede over, har det ærede Medlem, der nu talte, ikke forstaaet. Jeg har ikke klaget i og for sig over, at man var imod at give Kjøbenhavn flere Repræsentanter, jeg ved jo, at det ærede Medlem og hans Meningsfælle i Udvalget ere imod det. Det var ikke det, der forundrede mig, men det, der forundrede mig, var, at man lige over for den almindelige Erkendelse fra de Talere, der havde Ordet om, at der er blevet begaaet en Uretfærdighed, ikke fik et eneste plausibelt Argument fra den Side for, at en Uretfærdighed skulde vedtages. De Omstændigheder, at det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) har henvist til, at der begaaes maaste endnu større Uretfærdigheder i Berlin og Hamborg, kan han jo ikke betragte som et Argument.

Da ingen videre begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Jeg skal, inden vi gaa til Afstemning, bemærke, at Landstingssekretariatet, som sølte sig ubehagelig berørt ved de før saaldne Ytringer om, at der i Tidenden staar Ordet „elftværdig“ som en Egenstøb, der skulde forlanges af Medlemmerne af Rigsdagen, har vist mig, at der i Manuskriptet til den paagældende Del af Rigsdagstidenden aldeles ikke staar „elftværdig“, men „selbstændig“. Man maa altsaa have læst fejl enten i Trykkeriet eller ved Korrekturlæsningen. Det er mig for saa vidt en Glæde at se, at Landstingssekretariatet aldeles ingen Del har haft i den indløbne Fejl, der dog kan undskyldes; Haandskriften er ikke altid saa tydelig i disse hurtigt tilblevne Manuskripter, at jo baade Sætteriet og ogsaa Korrektorerne kunne læse fejl. Kun dette vilde jeg sige, for at der ikke skulde være nogen Blåme paa urette Sted hos nogen.